HAJDÚ ÁGOTA

TANÁR KATEGÓRIÁBAN KÓTA-DÍJAS

A KÓTA- Magyar Kórusok, Zenekarok és Népzenei Együttesek Szövetsége **2021. január 22-én** tartotta meg a **„KÓTA-díj online átadó ünnepségét a Magyar Kultúra Napja alkalmából”.**

A nem hivatásos kórus- és népzenei élet kiemelkedő képviselőinek hagyományosan a Magyar Kultúra Napján nyújtják át a kitüntetést, melyet a díj 2004-es megalapítása óta a szövetség Művészeti Bizottsága javaslatai alapján ítél oda a szervezet. Idén ez az esemény online formát öltött, a díjazottak bemutatása és méltatása videófelvétellel történt. A KÓTA-díjakat számos különböző kategóriában osztják ki a kiemelkedő eredménnyel végzett művészi munka és a közösségért végzett áldozatos tevékenység elismerésére. Ebben az évben 12 kategóriában 42 díjazottat ünnepelhetünk.

„Hajdú Ágota ének-népzene tanár, a gyermek népzenei oktatás módszertanának szakértője, a nyíregyházi Vikár Sándor Zeneiskola-Alapfokú Művészeti Iskola citera és népdalének pedagógusa tanár kategóriában nyerte el a kitüntető címet. Tanítványai mindig kiemelkedően szerepelnek az Aranypáva Népzenei Minősítőkön. A KÓTA népzenei zsűrijeiben, továbbképzésein, táboraiban tanít, és sikeres pályázatokkal segíti a népzenei mozgalom fejlődését. Tehetségprogramjain belül sok fiatalt állított már zenei pályára.” (KÓTA)

Hajdú Ágota nevéhez több eredményes projekt fűződik, melyet a Vikár Sándor Zeneiskolában és különböző civil szervezetekkel, Tehetségpontokkal karöltve valósított meg. Publikál, a tanításon kívüli programokat szervez. Megálmodója és szervezője az immár jubiláló Kakaó-bérlet hangversenysorozatnak, amely program a város óvodás korú gyermekeit szólítja meg interaktív formában, segíti őket a hangszerválasztásban.

Célja, hogy a szülők is megismerjék, átéljék a zenetanulás szépségeit, ehhez kapcsolódva hozta létre egyik kollégájával a Vidám Vikár programot, amely hangversenyeken családok vehetnek részt karonülő gyermekeikkel. Számos országos, regionális, térségi, városi versenyen indított tanulói kiemelkedő eredményeket érnek el, közülük többen zenei pályán tanulnak tovább. Tehetséggondozó munkája, kreativitása, innovatív- és pályázatíró tevékenysége, kapcsolata tanítványaival, versenyre felkészítő munkája kimagasló.

ÜTŐHANGSZERES PEDAGÓGUSUNK ELISMERÉSEI EGYETEMI TANULMÁNYAIHOZ KAPCSOLÓDÓAN

TÓTH LEVENTE

Tóth Levente **Vásáry Tamás-ösztöndíjat** nyert a 2020/2021. tanévre (Innovációs és Technológiai Minisztérium Felsőoktatásért, Innovációért és Szakképzésért Felelős Államtitkársága által meghirdetett pályázat).

Tóth Levente a **TanBorEn Trió** tagja. Az együttes 2021. máciusában a **Danubia Talents III. „Wiener Klassiker” Nemzetközi Online Zenei Verseny** kamarazene kategóriájának első helyezettje, és a szlovén **Glasbena čipka iz Idrije Nemzetközi Online Zenei Verseny** kamarazene kategóriájának szintén első helyezettje lett.

A 2021. április 8-10. között megrendezett **Országos Tudományos Diákköri Konferencián** a Művészet és Művészettudományi szekcióban, zenei hangszeres előadás kategóriában Levente 3. helyezést ért el.

2020 novembertől kezdődően ezidáig zajlott a bambergi (Németország) három fordulós **nemzetközi online marimba verseny**, melyen Levente a döntőig jutott, ahol hazánkat egyedüliként képviselve sikerült elérnie a 6. helyet.

(Tóth Levente a Debreceni Egyetem Zeneművészeti Kar hallgatója, tanárai: Szalai Tamás és Szabó István.)

BARTÓK BÉLA 1881-1945

Én így emlékezem

Bartók Béla magyar zeneszerző, zongoraművész, népzenekutató, a Zeneakadémia tanára, a 20. század egyik legjelentősebb zeneszerzője 140 évvel ezelőtt született március 25-én.

Már kisgyermek koromban kapcsolatba kerültem népdalaival, könnyű zongoradarabjaival. Vonószenekarban majd szimfonikus zenekarban ülve is volt alkalmam műveit játszani. Egyetemistaként a brácsaversenyét adtam elő művészdiplomámon és a mű keletkezéséről írtam szakdolgozatomat. Idegenkedtem tőle, rendkívül nehéznek véltem, de az akkori tanáraim, korrepetitorom, konzulensem segítsége és az elmélyülés az irodalomban, a gyakorlás végeredménye remélem, immár örökre szól: szeretem.

Kovács János írásait és **Kovács Sándor** angol nyelvű tanulmányát használtam fel az alábbi ismertetőben, amely hozzásegít megérteni a brácsaverseny keletkezéséhez fűződő felmerülő kétségeket valamint bemutatja mennyire összetett a zeneszerzői alkotói folyamat amely számos megoldásra váró problémakört vet fel.

William Primrose (1903-1982, skót brácsás és tanár, sokan minden idők legjobb mélyhegedűseként tartják számon) 1945. január 22-i keletkezésű levelében megkéri Bartók Bélát, hogy írjon számára brácsaversenyt.

„Kérem, hogy egyáltalán ne befolyásolják Önt a hangszer látszólagos technikai korlátai. Biztosíthatom, hogy mindezek csupán ahhoz a korhoz tartoztak, amelyben a brácsa nyugdíjas hangszer volt, ma már nem léteznek többé. Fekvésben felmehet egészen a négyvonalas c-ig, ha passzázstechnikáról van szó, egy terccel alacsonyabbra, ha dallamot ír…”

Bartók foglalkozni kezdett a kompozíció tervével. 1945. január 27-én kiadójától elkérte Berlioz: Harold Itáliában c. művének partitúráját, tanulmányozás céljából. Ugyanezt tette a hegedűverseny komponálásakor. Ekkor Szymanowski, Weill és Berg hegedűversenyeit kérte el.

Ebben az időben foglalkoztatták egy 7. vonósnégyes tervei. Dolgozott a 3. zongoraversenyen, melyet feleségének szánt meglepetésül. A zongoraverseny utolsó 17 ütemét **Serly Tibor** (1901-1978, amerikai magyar zeneszerző, Bartók Béla barátja) fejezte be, s e mű hangszerelését figyelme véve hangszerelte meg a brácsaversenyt. A zongoraversenyben – mint a többi amerikai műben – romantikus felhangokkal telítődik a már utolsó európai művekben megjelenő klasszicista verbunkos szellemű stílus.

A művek magukon viselik a háborús évek félelmeinek, honvágyának és reménységeinek nyomát; letisztult és a korábbinál sokkal közvetlenebb formában közölt érzelmei tették ezeket a darabokat a háborút közvetlenül követő időszak nagy újzenei sikereivé Amerikában és Európában.

Mivel Bartók akkor már beteg volt, s többnyire a zongoraversennyel foglalkozott, egy 1945. augusztus 5-én, Saranac Lake-ből kelt levél arról ad hírt, hogy Bartók még nem nagyon haladt előre a kompozícióval:

„Kedves Primrose úr, július közepén már-már azon voltam, hogy írok egy kétségbeesett levelet Önnek, amelyben előadom különböző nehézségeimet. De aztán néhány brácsaversennyel kapcsolatos ötlet támadt föl bennem, amelyek lassanként kikristályosodtak úgy, hogy most már közölhetem Önnel, hogy remélem meg fogom írni a művet és legalább a vázlatát négy-öt héten belül talán be is tudom fejezni….”

Következő levelét 1945. szeptember 8-án írta Primrose-nak, amelyben panaszkodik, hogy a New York-i lakásban nem tudott dolgozni. A továbbiakban a levél megerősíti, hogy a brácsaverseny a Saranac Lake-i nyaralás idején készült, mintegy másfél hónap alatt. Tehát a vázlat elkészült, s már csak a partitúra megírása van hátra, ami szinte egyfajta „mechanikus” munka. Bartók a partitúrát 5-6 hét eltelte utánra ígérte.

„A hangszerelés nagyon áttetsző lesz, világosabb, mint a hegedűversenynél. Az Ön hangszerének sötét, férfiasabb jellege szintén befolyásolta az egész mű karakterét. A legmagasabb hang, amit használok az „A”, de meglehetősen gyakran aknázom ki a mélyebb regisztereket is. Stílusa meglehetősen virtuóz. Nagyon valószínű, hogy néhány rész kényelmetlennek, vagy játszhatatlannak bizonyul. Ezekről, figyelembe véve az Ön észrevételeit, később fogunk beszélni.”

A levél megírása után Bartók 13 nap múlva kórházba került, 18 nap múlva meghalt.

A vázlat kidolgozásával – Bartók kívánságára – Serly Tibort bízták

William Primrose

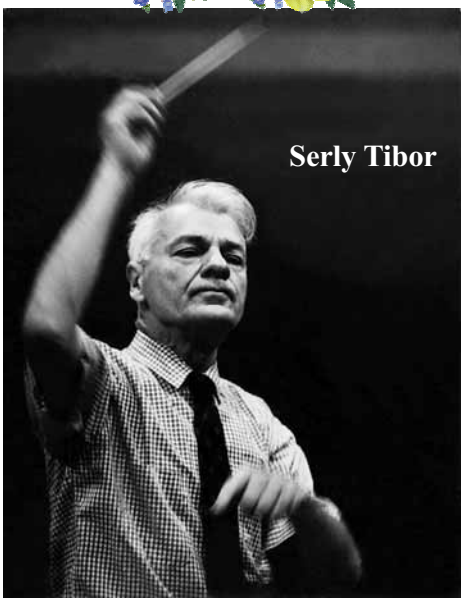

meg. A mű bemutatójára 1949. december 2-án került sor Minneapolisban, William Primrose és a Minneapolisi Szimfonikusok előadásában, Doráti Antal vezényletével.

Az 1950-ben kiadott meghangszerelt brácsaverseny partitúrájának bevezetőjében Serly Tibor röviden szól a mű átdolgozásának problémáiról. Ami Bartóknak pusztán „mechanikus" munka lett volna, az neki hosszadalmas feladatnak bizonyult.

A kézirat megfejtése óriási gondot jelentett számára, hiszen, mint írja: *„Bartók a vázlatait holmi lazán különálló lapokra írta, amelyek pillanatnyilag éppen a kezébe kerültek, s amelyek némelyikén más vázlatok is akadtak. Az anyagnak egyes részeit, amelyek éppen eszébe jutottak, sebtiben odavetette, tekintet nélkül az összefüggésre."*

Megemlíti, hogy a lapok nem voltak megszámozva, s a tételek elválasztása sem volt megjelölve. Bartók nem radírozott, hanem az eredeti hangok fölé írta a javításait, így Serlynek ezeknek a megfejtésével is meg kellett birkóznia. S ott voltak még a harmóniai kiegészítések, és semmiféle utalás nem volt a hangszerelésre vonatkozóan.

A kéziratot ismerve ezt a Serly által írt bevezetőt sokan támadják, hiszen a megállapításokban pontatlanságok és túlzások rejlenek.

Bartók kézirattöredékeinek rendezéséből jött létre Serly Tibor szerkesztése révén az a brácsaverseny, amely 1949 decemberétől a világ pódiumain egyre többet hangozhatott el és a legjobb brácsisták számára nagy jelentőségű művé vált. Hindemithet és néhány zeneszerzőt nem számítva, a brácsisták nincsenek elkényeztetve olyan reprezentáns versenyművel, mint amely Bartók hagyatékából Serly gondozásában, megfogalmazásában napvilágot látott.

Ez a brácsaverseny meglehetősen problematikus maradt, hiszen a zenetudósok részleges megoldásokat fedeztek fel benne, s bár a bartóki tulajdonságok sok helyen megmutatkoznak, az általános vélemény az, hogy nem igazi Bartók mű.

A vázlatok töredékessége miatt, Serly rekonstrukciós feladatokat vállalt fel. Ezen a ponton különböző kérdések merülnek föl. A brácsaverseny milyen állapotban maradt ránk? Befejezettnek tekinthetjük? Serly munkája elég volt ahhoz, hogy Bartók elképzeléseit megmentse?

Érdekes momentum az, miszerint Serly mennyire eltúlozta azt a felelősséget, ami rá hárult, a kéziratról írt mondataiban túlzások vannak. Köztudott, hogy Bartók végigírta a brácsaverseny szólórészét, nyilakkal és jelekkel segítve a kottakép folyamatosságának egyértelművé válását. A hangjegyeket 13 darab 24 soros kottapapírra írta. A vázlatokban elkülönítve vannak bizonyos feljegyzések, amelyek a később használt témák első vázlatai, s ezek semmiképpen nem tudhatók be más művek vázlatainak. Csak a 9. vázlat-oldalon találkozunk olyan témákkal, amiket hiába keresünk a műben.

Serly újjáépítő munkáját nem szabad alábecsülni, de az állításait meg lehet cáfolni („holmi lazán különálló lapok", „ahogyan eszébe jutott"), hiszen a kézirat semmi esetre sem olyan problémás, ahogy Serly szólt róla.

Most nézzük meg, hogyan dolgozott Bartók, mik voltak a munkamódszerei. Az elképzeléseit mindig zongora mellett írta le, s egy viszonylag részletes vázlatot készített, mely az ötleteit tartalmazta a tervezett formai arányokról. Az első vázlatokat alaposan kidolgozta, de később többször letisztázta. Erre utalnak az ismétlődő javítások, törlések, formai átrendezések.

Csak a végső vázlat elkészülte után foglalkozott a hangszereléssel, de addig még többször változtatott a művein. Tehát ez a darab is több állomáson ment keresztül, mire látszólagosan kész lett.

Bartók az 1945. augusztus 5-én írt levelében Primrose-nak egy négy tételes tervről adott hírt, ennek ellenére három tételben vázolta fel a brácsaszóló anyagát. A tételek elképzelt időtartamát összesen 20'15" percnek jelezte, 10'20" percet engedve az első tételnek, 5'10"-et engedve a másodiknak és 4'45"-öt a harmadiknak. Egy későbbi számítás alapján a három tétel idejének összege 18'30", de 25 perc szerepel zárójelben, kérdőjellel. A 25 perces változat vajon négy, vagy öt tételes lett volna? Valószínű, hogy egy scherzo tétel leírásán gondolkodott.

A három tételes szerkezet tartalmazhatott volna egy olyan középső részt, amely maga is három tételből áll. Lehetséges, hogy az egyik kedvenc modelljét a „híd-formát" alkalmazta volna egy speciális változatban, miszerint a mű közepére egy nagyszabású scherzo-lassú-scherzo tételt tervezhetett.

Végezetül leszögezhetjük, hogy a mű alapvető gondolatai Bartóktól származnak, de az a személy, aki szerves egésszé alkotta meg: Serly Tibor. Tehát a brácsaverseny alapjaiban Serly munkája, még akkor is, ha létezése összhangban van Bartók kívánságaival.

Képek forrása:
https://www.opera.hu/hu/tarsulat/szemely/bartok-bela/
https://www.primrosecompetition.org/about/
https://zeneakademia.hu/lexikon_nagy_elodok/serly-tibor-1727

Szabó Tünde Júlia
hegedűtanár, brácsista

Országos Zongoraverseny

2022 márciusában intézményünk a XVI. Országos Zongoraversenyt rendezi meg, melyet az Emberi Erőforrások Minisztériuma hirdet meg, előkészítője és szakmai szervezője az Oktatási hivatal. Az előkészületek már megkezdődtek, folyamatban vannak egyeztetések, megbeszélések.

Egy verseny megszervezése rendkívül összetett munka, minden apró kis részletre figyelni kell. Többnyire logisztika és rendkívüli mennyiségű adminisztráció. Az eddigi tapasztalataink és a visszajelzések alapján a sok munka nem hiábavaló. Mindig arra törekszünk, hogy az ország különböző pontjáról idelátogató versenyzők és tanáraik, kísérőik, szüleik Nyíregyháza jó hírét magukkal vigyék. Igyekszünk a hagyományokra épülve megújulni, a verseny lebonyolításának színvonalát megtartani.

Az alábbiakban felidézzük a 2016-os verseny díjkiosztó gáláján elhangzott értékelést. A versenyen 76 versenyző vett részt, a versenybizottság összesen 26 helyezést adott ki, 44 különdíjat valamint 22 tanári díjat. Ez a felelevenítés tulajdonképpen nem más, mint ráhangolódás a következő évi eseményre, illetve visszatekintés egy jól megszervezett rendezvényre.

Dr. Hargitai Imre zongoraművész, a Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem habilitált egyetemi docense, a budapesti Liszt Ferenc Zeneművészeti Egyetem Bartók Béla Zeneművészeti és Hangszerészképző Gyakorló Szakgimnázium billentyűs tanszakának vezetője, a versenybizottság elnöke záróbeszédét adjuk közre.

Tisztelt Jelenlévők!

Megmondom őszintén, hogy nagyon szép hosszú, 40 oldalas tudományos értékeléssel készültem. Aztán bejöttem a terembe, és az ember nem tudja megszámolni a díjakat, úgyhogy ez azért kicsit átrendezi a terveket, tudniillik igazából néhány értékelő szó után mindenki az eredményre kíváncsi.

A legrövidebb változott az az, hogy a XIV. Országos Zeneiskolai Zongoraverseny egy nagyon jól szervezett, igen magas színvonalú verseny volt. A protokoll azt kívánja, hogy köszönetet mondjunk mindenkinek a zsűri nevében: a szervezőknek, a létrehozóknak, a támogatóknak, a felkészítő tanároknak és a gyerekeknek is. Hiszen az, hogy mi itt ilyen nagyon-nagyon tartalmas, nagyon hosszú és nem mondom, hogy nem fárasztó időszakot töltöttünk el együtt, ez annak köszönhető, hogy nagyon sokan rengeteg munkát fektettek ebbe a felkészülésbe, eljöttek, és megmérték tudásukat.

Az, hogy ezen a versenyen, az országos döntőben tulajdonképpen csak a szépre emlékezünk, és így azt mondom, hogy nem volt felkészületlen és gyenge szereplő, azért ez köszönhető azoknak a kollégáknak, akik a területi válogatón körbe utazták az országot. Azt gondolom, hogy aki ezen a versenyen indult és méltó volt rá, az el is jutott Nyíregyházára.

Beszélgettünk körülbelül egy évvel ezelőtt arról, hogy mi a különbség egy találkozó és egy verseny között. Megmondom őszintén, hogy én nagyon erősen találkozó párti vagyok. Tudniillik egy szakmai találkozó az azt jelenti, hogy a kollégák – olyanok, akik adott esetben nem sűrűn találkoznak –, együtt töltenek egy időszakot, szakmai kérdések kerülnek szóba, meghallgatják egymást, odafigyelnek egymásra. Én a karzaton ülve, gondolom, hogy akik itt lent voltak, erre tudtak sort keríteni. Nagyon remélem, hogy mindenki jó szájízzel és jó emlékekkel megy majd haza. Senki nem megy úgy el, hogy azt érzi, nem figyeltek rá, a teljesítményét nem értékelték.

A verseny egy más dolog, mert amellett hogy találkozunk, ennek vannak olyan szabályai, hogy sokan eljönnek, és nem mindenki nyer. A legutóbbi verseny zsűri elnöke Nádor György professzor egy interjúban elmondta, hogy nem szerencsés, ha kizárólag sikerorientált a tanítás. Nem jó megközelítés az, hogy

ha az ember csak verseny győzelmekben gondolkodik. Hiszen a zenetanítás azért első sorban mégiscsak nevelés, ember nevelés.

Rendkívül sok képességet fejleszt, a koncentrációt, az állóképességet, különböző dolgok koordinációját, dolgok összekapcsolását és tulajdonképpen mind ezek a dolgok gyakorlatilag az egész életben alapvető hasznúak és fontosságúak, tehát mint azok, akik zenét és művészeteket tanulnak, valami olyan tudásra tehetnek szert, amit aztán egész életükben bárhol kamatoztatni tudnak.

Én úgy gondolom, hogy a gyerekek – mert ők a legfontosabbak –, hogy ha egy nyugodt pillanatban végiggondolják, hogy mi minden tör-

tént velük attól a pillanattól kezdve, hogy elhatározták, hogy eljönnek egy ilyen versenyre, mennyi mindent dolgoztak, mennyi mindent tanultak meg, esetleg mennyivel többet töltöttek a zongora mellett, hány darabbal többet tanultak meg és itt is jól érezték magukat, akkor úgy érzem, hogy a verseny is elérte a célját.

A tanár kollégák feladata az, hogy a gyerekek érdeklődését felkeltsék, hogy olyan útmutatással, olyan tanácsokkal lássák el a gyerekeket, ami méltó az ő tehetségükhöz. A tanárnak nagyon fontos szerepe van abban, hogy felmérje azt, hogy kit hoz el egy versenyre, hogy egy gyereket hány versenyre visz el, hogy mi az, ami még a gyerek fejlődését szolgálja és mindenféleképpen használjuk és fejlesszük a gyerekek minden olyan tulajdonságát, adottságát és képességét, amelyek nem fejlődnek ugyanúgy, hogyha nem használjuk őket. Aztán a tanárnak is legyen becsvágya, de ez legyen szinkronban és harmóniában a gyerek képességeivel és lehetőségeivel.

Összefoglalva én azt gondolom, hogy a tanítás épp úgy, mint a verseny akkor jó, hogy ha minden gyerek képességének maximumát tudja megmutatni és motivál, nem pedig elrettent.

Meg kell őrizni ezt a nyíregyházi versenyt, A VERSENY-nek. Ma nagyon divatos sporthasonlattal élve ez a verseny a zeneiskolában tanuló zongoristáknak olyan, mint a sportolónak az olimpia. Ritkán van, több évente, és ennek különös rangja és presztízse kell, hogy legyen. Ma nagyon sok verseny van, zeneiskolai, területi, regionális, háztömb körüli, mindenféle verseny, ahol különböző díjakat lehet nyerni, de nagyon fontos az, hogy igenis legyen ambíciója egy tehetséges gyereknek, hogy az országos versenyre eljöjjön.

Az itt eltöltött napokban nagyon szép dolgokat hallottunk, tehetségeket fedezhetünk fel, egészen kivételes produkciókat is hallhattunk. Összességében meg kell, hogy mondjam, példátlanul erős volt a III. korcsoport. Nagyon nagy örömmel hallgattuk a továbbképzősöket, nagyon-nagyon kivételes képességű értékes gyerekek tűntek fel, nagyon jó volt az is, hogy visszatértek olyanok, akik már régebben is jártak itt. A kicsik pedig megmutatták az oroszlánkörmeiket, és ott is kivételes tehetségeket hallhattunk.

Én ezen a versenyen harmadszor vagyok itt. Mind a három egy különböző teljesen más történet. 1986-ban pályakezdő tanárként jöttem el megnézni, hogy néz ki egy ilyen országos verseny. Erre azért emlékszem, mert előkerült az akkori műsorfüzet. Hát olyanok játszottak akkor, mint Réti Balázs, Falvai Katalin vagy az a Gulya Róbert, akinek darabját is hallhattuk. Tehát magyarul, aki ezen a versenyen feltűnt, jól és sikeresen szerepelt, az jó eséllyel néhány év múlva a magyar zenei élet meghatározó szereplője lehet.

A kétezres évek elején, egészen más minőségben voltam itt. Akkor a fiam játszott, hát akkor, mint aggódó szülő járkáltam a várost. Most, mint zsűrielnök természetesen egészen más szempontból és szemszögből figyeltem az eseményeket.

Nagyon-nagyon örülök, nagyon nagy megtiszteltetésnek tartom, hogy itt lehettem és a zsűri tagokkal együtt szeretném megköszönni a bizalmat.

Nagyon fontosnak tartom azt, hogy ez a verseny maradjon meg, és maradjon meg ugyanilyen színvonalú. Sokfélék a gyerekek. Tudása, fejlődése, más szakaszában áll mindegyik, mindenkinek más az útja, de az az érzésem, és ezt ne felejtsük el, hogy mi, akik itt együtt vagyunk, gyakorlatilag olyan dologgal foglalkozunk, ami összekapcsol bennünket és igazi hungarikum, ami tulajdonképpen az országot tényleg híressé tette, és bízom benne, hogy teszi majd a jövőben is.

Hölgyeim és uraim, úgy gondolom, a zsűri szerepe ezennel befejeződött. Következik az eredményhirdetés. Köszönöm a figyelmet és szerencsés utat kívánok mindenkinek hazafelé.

KÖSZÖNTJÜK EDDIGI ÉS ÚJ TÁMOGATÓINKAT!

A verseny kiváló szakmai hírére és széleskörű elismertségére tekintettel az elmúlt években több szellemi és anyagi támogatót mondhattunk magunkénak. Szeretnénk, ha ezt az értékes, hagyományőrző rendezvényünket külső támogatók továbbra is pártfogolnák.

Ha lehetőségéhez mérten célkitűzéseinket támogatni szeretné, segíteni e nagyszabású verseny programjainak finanszírozását és szervezési költségeit, kérjük, jelezze felénk szándékát, hogy személyesen is fel tudjuk venni Önnel a kapcsolatot. Szponzorainkat mind a rendezvény ideje alatt, mind a programról megjelenő információs anyagokban, sajtóban, (online, nyomtatott forma), médiában folyamatosan megjelenítjük.

Ha támogatását utalni szeretné, kérjük, a következő számlaszámra tegye meg, a befizetés jogcíme rovatban **„Országos Zongoraverseny támogatása”** megjelöléssel:

Zenekultúra Támogatásáért Alapítvány: 68800109-10004184

KÖSZÖNJÜK!

10 kérdés – 10 válasz

Aki kérdez: Szabó Tünde Júlia

Aki válaszol: Tamás Attila

1. Hogyan pihen? Aktív vagy passzív?

– Nálam pihenésnek számít a szűk családdal, barátokkal töltött idő, egy film, műsor, színházi előadás megnézése. Szeretek utazni, de ami leginkább pihentet, az az alvás.

2. Kutya vagy macska?

– Saját jelenleg egyik sincs, nem is tervezem. Nagyon nagy felelősségnek tartom, amit komolyan kell venni. A háziállat olyan, mint egy családtag, egy társ. Kutyapárti vagyok.

3. Víz vagy erdő?

– Szívesen időzöm természetes víz közelében. Minden nyáron szakítok időt egy kis csónakázásra. Az erdő szépsége lenyűgöz, de ritkán van lehetőségem időt tölteni ilyen környezetben.

4. Tél vagy nyár?

– Nagyon fázós vagyok, így mindenképpen a nyár. Inkább melegem legyen, mint fázzak. A téli táj viszont nagyon szép, pár napot igyekszem minden télen a hegyekben tölteni.

5. Szokott-e olvasni, ha igen, milyen jellegű olvasmányokat részesít előnyben?

– Sajnos kevés szépirodalmat olvasok. Korábban a regények, krimik, bűnügyi történetek voltak a kedvenceim. Manapság az információk sokasága inkább a mindennapi munkámmal kapcsolatos tartalmakra koncentrálják olvasmányaim témáját.

6. A klasszikus zeneszerzők közül kik állnak hozzá legközelebb?

– A barokk zene alkotásai állnak hozzám legközelebb. A korrepetitori munkám során ebből a korszakból kerültek ki a legtöbb művek, tanulmányaim, zenehallgatások alkalmával is leginkább a barokk muzsika kötötte le a figyelmemet. Ezen kívül Mozart, Rachmaninov, Bartók Béla művei is a kedvencek közé tartoznak.

7. Milyen a jó csapatmunka?

– Amikor egy közös cél érdekében, motiváltan, egymás munkáját megbecsülve, minden résztvevő a saját feladatait, legjobb tudása szerint végzi.

8. Mire a legbüszkébb?

– A mögöttem álló családi szeretetre, valamint, hogy engem bíztak meg azokkal a feladatokkal, amelyeket a mindennapokban nagy szeretettel végezhetek.

9. Mi az, amit még el akar érni?

– Szeretném, ha úgy folytatódnának a dolgaim, ahogy eddig is alakultak.

10. Milyen jövőképet lát a zeneművészet-oktatás terén?

– Optimista vagyok. A zenetanulás örök érték és örök szükséglet marad. A digitális fejlődéssel sokszínűbbek lehetnek az oktatáshoz használt eszközök, amelyek az alapvető értékek megtartása mellett, az élményszerű tanulást segíthetik.

Legyél te is csapattag!

Ez az év új kihívásokat állított elénk, mivel a Vikár Diákönkormányzat vezetősége előző évben befejezte a munkáját, ezt a tanévet pedig már új vezetőkkel kezdtük. Az a megtiszteltetés ért, hogy én lehetek a DÖK elnöke.

Fazekas Patrik vagyok, 15 éves és immár 9 éve a zeneiskola növendéke. Főtárgyam a klasszikus szintetizátor és második hangszerem a zongora. Már az óvodában felfigyeltek a zene iránti érdeklődésemre, ezért édesanyám beíratott a zeneiskolában működő zeneovi foglalkozásra. Hudivók Marianna tanárnőnek köszönhetően bekerültem Forgács Zsuzsanna tanárnő csoportjába. Egészen az alapvizsgámig nála sajátítottam el a zenei alapokat.

Általános iskolába a Zelkbe jártam és amint első osztályos lettem megkezdtem a klasszikus szintetizátor tanulmányaimat Barázné Orosz Klára tanárnőnél. Ezt követően felvettem második hangszernek a zongorát, ahol Tamás Attila intézményvezető úr tanított és segített.

2015-ben részt vettem Nagykanizsán a III. Országos Elektroakusztikus- Zenei Versenyen, melyre Klárika néni és Attila bácsi közös munkával készítettek fel. Nekik köszönhetően korcsoportomban első helyezést értem el. A művészeti alapvizsga letétele után lehetőségem nyílt arra, hogy a zeneiskolát a továbbképző évfolyam keretein belül folytassam.

Jelenleg is szintetizátorozom, de a második hangszert már Ivánczа László tanár úrnál tanulom.

Most a Krúdy Gyula Gimnázium diákja vagyok.

A DÖK elnökeként és tanulóként is fontosnak tartom a különféle közösségi programok szervezését a Vikárban, mivel egy jól megszervezett program összehozza a társaságot. Saj-

nos ezek megrendezésében a COVID-19 vírushelyzet közbeszólt, ezáltal még érezhetőbbé vált hiányuk. Ezt szem előtt tartva igyekszem és igyekszünk a jövőben jobbnál jobb és érdekesebb rendezvényeket tartani. Legyen szó egy kellemes közös kerékpározásról, színesebbnél színesebb farsangi hangversenyekről, adománygyűjtésről gyermekotthon lakói részére, Mikulás-napi hangversenyről vagy alkotói pályázatról a zeneiskolában, a közös filmnézésekről és a süteménysütő versenyről nem is beszélve.

A jövőben szeretnénk benevezni városi futóversenyekre illetve akadályfutó versenyre is.

Amennyiben ezt olvasva úgy gondolod, szívesen részt vennél ezek szervezésében vagy lenne jó ötleted, hogy a zeneiskolai élet még izgalmasabb, érdekesebb és mozgalmasabb legyen, köztünk a helyed! Ha szeretnél lelkes kis csapatunk tagja lenni, keresd bizalommal Kóti Gergő tanár urat (a diákönkormányzatot segítő pedagógust) vagy engem személyesen.

Fazekas Patrik
a diákönkormányzat elnöke

Ti mondtátok...

– Tanár néni! Akkor most Mozart a major szonáta című művét hallgatjuk?

A digitális táblán Mozart A-dúr szonátája volt megnyitva, amely a-majorként volt jelölve.

(10 éves lány a csoportból)

– Vannak mozgó ünnepek, szokások, pl. húsvét, pünkösd, farsang, amik a hold járásától függenek, és vannak, amik mindig ugyanakkor vannak. Tudtok ilyet?

– Igen, a szülinapom tanár néni!

– Az is jó, bár én a karácsonyra vagy az újévre gondoltam!

(10 éves lány a csoportból)

– Tanár néni, az én tabletemen nem lehet hallgatni semmit, mert angol, de csak azért!

– Szerintem más lesz a gond, mert mi le tudjuk játszani a magyar dalokat a kínai tableten!

(8 éves lány a csoportból)

– Hol a violin kulcs helye, ha az ABC-s hangok szerint nézzük?

– Elől!

(8 éves fiú a csoportból)

– Tanár néni! Rájöttem, hogy az ABC-s hang ugyanaz, mint a szolmizálás, csak tök más!

(Zoli, 10 éves)

– Tanár néni, meg tudom csinálni, kicsi a borz, de erős! *(Ákos, 7 éves)*

– Ne ülj le, úgy nem tudsz hegedülni! Én azért ülök, hogy egy szintben legyek veled, így jobban tudok segíteni bármiben. Bár, még így is magasabb vagyok, mint te.

– Azért, mert te gyorsabban növekedel. *(Lili, 8 éves)*

– Ugye jól emlékszem, apukád focizik?

– Igen. Edző tartó. *(Bogi, óvodás)*

Szeptember. Ebben az időszakban valamennyi ablak nyitva volt az intézményben, az udvaron keresztül áramlott a zene, a hangzavar. A leghangosabb természetesen a dobszerelés volt, ahogy éppen kibontakozott rajta egyik diákunk. Kis tanulóm:

– Buli van a szomszédban?

– Nem, kedvesem. Ütő óra.

(Lacika, 11 éves)

– Hogy veszünk levegőt a zenei egységek tagolásakor?

– Ügyesen. *(Levente, 15 éves)*

– Október elseje. Tudod-e mit ünneplünk? Minek a napja van ma?

– A zene névnapja! *(Emma, 6 éves)*

– Tehát mit jelent a forte?

Kicsi lány meggyőződéssel, harsányan, mint egy hősköltemény: – FORTE!

– Egy kicsit fel kellene turbózni, muszáj fürgébben, kisebb vonóval játszani. Hogy futod le a 60 métert?

– Sehogy. Gyógytesis vagyok.

(kamasz lány)

Üzenet egy felső évfolyamostól:

„Ma nemtudokmenni orara mert megzuztam a zuzodasom…”

Hangverseny. Utána gratuláció, kézfogás, párbeszéd.

– Nagyon ügyes voltál, büszke vagyok rád, csak egy dolgot felejtettél el.

– Megköszönni a féléves munkát!

– Neeeeeem! MEGHAJOLNI!

(Dominika, 8 éves)

2. osztályos kislány:

– Tegnap voltam hangversenyen!

1. osztályos kisfiú:

– És hanyadik lettél?

Órabeosztás. Magasabb évfolyamos tanuló megérkezik, majd ledől két összetolt székre.

– A hétvége után az első öt nap a legnehezebb – suttogja és becsukja szemeit.

– Itt a tavaszi szünet, legközelebb jövő pénteken jössz órára. Hiányozni fogsz.

– Jöhetek most pénteken is!

(8 éves fiúcska)

– Nagyon könnyű lesz megtanulnod, látod és hallottad is, az első és utolsó része teljesen azonos. Bejelölöm neked, így: A rész, B rész, A rész. A, B, A. Így csak két részt kell belőle megtanulnod az ismétlődés miatt. Ez jó hír, ugye? Tehát, A rész, B rész, A rész. Ugye azért mosolyogsz annyira, mert én itt árészozok?

– Arész a háború, a hadviselés istene volt a mitológiában.

(Réka, 12 éves)

Lejegyezték:

Dallos Csilla zeneismeret tanár
Szabó Tünde Júlia hegedű tanár

Zeneiskolába jártam, filmes lettem

Negyedikes koromban egy napon bejött az osztálytermünkbe egy fiatal tanárnő, és megkérdezte, hogy kinek lenne kedve furulyázni tanulni. Én voltam az első, aki jelentkezett, és az első is, aki meggondolta magát. Ugyanis megtudtam, hogy a szolfézsórákra be kell járni a zeneiskolába. Különleges, ismeretlen helynek tűnt, ahol mindenki tud zenélni, ahol mindenki ismeri a járást egy világban, amely számomra ismeretlen. Bevallom, szorongtam. Talán még sírtam is. Végül anyukám rábeszélt, hogy mégis próbáljam ki.

A szorongás gyorsan elillant, konkrétan az első szolfézsórán, ahol megéreztem, hogy a zeneelmélet izgalmas és érdekes, a tanulása pedig élvezetes. A folyamatosan dallamoktól zengő, tiszta, szép épület hamarosan otthonommá és egyfajta mentsvárammá is vált, a szolfézsóra pedig a kedvencemmé. Hangszer tekintetében nyolc évig maradtam a furulyánál, szebb nevén blockflöténél, nem váltottam „komolyabbra". Ez is elég komoly lett pár év után, például sosem gondoltam volna, hogy egy icipici sopranino furulyával is lehet városi ki-mit-tudot nyerni, vagy különdíjat egy országos versenyen.

Hetedikben vett fel Nadzon Gusztávné Zsike néni tanítványai közé. Zsike néni nemcsak zeneileg vált a mentorommá, hanem egyfajta „life-coach" szerepét is betöltötte, szívén viselte a fizikai, szellemi és lelki egészségemet is. Egy valódi mester-tanítvány viszonyban ember és ember találkozik valamilyen tárgyi tudás átadása mentén, de annál sokkal több érték cserél gazdát. Ennek a viszonynak az erejét és hatását az életemre csak később, a művészi pályára komolyabban készülve ismertem fel, akkor „csak" adott volt.

Az iskola közösségébe mindenki beletartozott, látásból ismertük, számon tartottuk egymást. Más tanárok diákjaival, más hangszereken játszókkal is bejártunk egymás óráira, meghallgatásaira. Az iskola falain kívül többször mentünk együtt zenetáborba, operalátogatásra és egy alkalommal az iserlohni delegáció tagjaként Németországba is elutaztunk.

Kiskorom óta szerepeltem rendezvényeken, versenyeken, és mivel táncoltam, nem volt számomra ismeretlen a színpad. A hangszeres megméretetések viszont a legnagyobb kihívást jelentették, és elemi edzést is biztosítottak a vizsgadrukk és lámpaláz ellen. Egyedül állni a színpadon egy nehéz darabbal, élő kísérettel, értő közönség előtt, nagy megpróbáltatás. Aki zeneiskolába jár, évek során, fokozatosan szokik hozzá ehhez a kihíváshoz, amely az életben bármilyen szereplés-hez, próbatételhez önbizalmat ad.

Mások hangversenyeit nézve és sajátjainkat átélve talán nem is tudatosult bennünk, hogy belénk épült az alázat és a tolerancia. Mindenki megküzdött a hangszerével és az izgulással, pontosan tudtuk, milyen érzés kiállni és akár hibázni is. Úgy nőttem fel, hogy a zsigereimbe ivódott az a tapasztalat, hogy a gyakorlás eredménynyel jár, a tökéletességre törekvés fontos, de hibázni is emberi dolog, amiből fel lehet állni, tovább lehet menni.

A közösségnek talán a legszebb hozadéka az együtt zenélés volt. Jólesett megtapasztalni, hogy egy közös harmóniához mindannyian kellünk, viszont csak folyamatosan figyelve, egymáshoz finoman igazodva tudunk úgy játszani, hogy igazán szép legyen a zene. Ketten-hárman-négyen összeállni egy-egy darab erejéig felemelő élmény. Az együttműködés finomhangolt módszereit, lehetőségeit így sajátítottuk el.

Nyolcéves koromtól kezdve rendező szerettem volna lenni, így hazugság lenne azt mondani, hogy erre a pályára a zeneiskola terelt volna. Viszont számomra soha nem volt kétséges, hogy minden, amit itt megtanulok, a hasznomra fog válni a művésszé válás útján.

Számtalan részletet, anekdotát, élményt tudnék még elmesélni, de most inkább megkísérlem összefoglalni a főbb tényezőket, amelyek hozzátesznek a szakmai pályámhoz:

Általános zenei műveltség, amely alapkövetelmény volt a felvételi első fordulójában, és azóta folyamatosan. Zeneértés, amely lehetővé teszi, hogy a filmzene szerzőjével a saját nyelvén legyek képes kommunikálni. Zenei szemlélet és fantázia, amely segít abban, hogy egy jelenetről, ötletről egyszerre tudjak képileg és hangilag is gondolkozni. Közösség és kultúra, amely révén bármilyen kulturális közegben otthon érzem magam. Életre szóló, személyes kapcsolatok diáktársakkal és tanárokkal. Élmények és emlékek, amelyeket beépíthetek a történetekbe, amiket elmesélek. Végül, de nem utolsósorban az együttműködés, együtt alkotás kultúrája: ez a filmkészítésben, ami mindenekelőtt csapatjáték, a legfontosabb tényező.

A zenetanulás nagy hatással van egy növendék életminőségére: fejleszti a finommotoros képességeket, mindkét agyféltekét és kapcsolatukat, a logikai és kritikai gondolkozást, a szépérzéket, a hallást, a szociális érzéket, az előadói képességet, az időgazdálkodás képességét, a csapatszellemet és az önbizalmat. Az sem utolsó szempont persze, hogy mindeközben megtanulunk egy vagy több hangszeren játszani.

Nem zenei pályát választottam, és társaim közül sokan inkább a tudományos, kifejezetten reál irányban építettek karriert. Kodály országában viszont mindannyian tudjuk, hogy az elsődleges szempont nem ez. A zene mindenkié és mindenkit boldoggá tesz. Ezt a szemléletet, ezt az életérzést viszem tovább a saját szakmámba és a saját életembe.

Koncz Teréz
rendező, producer

Könyvajánló

Stacia Deutsch: A barátságkód – Kód, csajok, satöbbi

Ha kicsit és érdekel a programozás, akkor neked való ez a könyv. Meg hát ki ne szeretne a jövendőbeli barátaival programozó szakkörre járni. A cél pedig nemes, mert Lucy a rákos nagybátyjának akar segítő appot írni. De vajon mi köze a kódolásnak a barátsághoz? És vajon mire valók az értelmetlennek tűnő feladatok a szakkörön? A történet rámutat arra is, hogy mindegy mi érdekel bennünket vagy hogy nézünk ki és mit gondolnak rólunk, a programozás bárkinek sikerülhet. A könyv elején és végén is említik a Girls Who Code programot, ami 10-12 éves lányokat tanít programozni. A program fejlesztője és a könyv írójának célja, hogy megmutassák milyen is az, amikor egy lány programozik.

Kolibri, Budapest, 2018. 164 oldal ISBN: 9789634373582.
Fordította: Neset Adrienn *·10 éves kortól ajánljuk*

Szabó Veronika
népzene szakos tanuló

BEIRATKOZÁS, FELVÉTELI MEGHALLGATÁS

A tanév végén, júniusban reményeink szerint meg tudjuk szervezni felvételi meghallgatásunkat. Kérjük, a kedves érdeklődők kísérjék figyelemmel honlapunkat és közösségi oldalunkat, amely fórumokon megjelentetjük pontosan mely napokon várjuk nagy szeretettel leendő tanulóinkat!

Nálunk mindenki megtalálja a számára kedvező hangszert!

Hangszeres kínálatunk:
hegedű, brácsa, cselló, nagybőgő, trombita, kürt, harsona, tuba, ütőhangszerek, furulya, fuvola, klarinét, fagott, oboa, szaxofon, népi ének, népi furulya, citera, gitár, magánének, zongora, orgona, klasszikus szintetizátor

Hangszeres tanszakra a 2021. szeptember 1-jéig 6. életévüket betöltött tanulók jelentkezését várjuk.

A hangszeres szakokra jelentkezők kiválasztása alkati szempontok figyelembevételével történik.

Általánosságban: fiziológiai adottságok vizsgálata.
Zenei: egy szabadon választott népdal vagy gyermekdal éneklése, ritmuskészség felmérése.
A jelentkező taps formájában legyen képes egyszerűbb ritmusképletek visszaadására, egyszerűbb dallamfordulatok visszaéneklésére.

Honlapunkon elérhető tájékoztató anyagok:
– Rólunk menüpont/Információ a képzésről.
– 2021/22-es tanév beiratkozási rendje

SZERETETTEL VÁRJUK ÚJ TANULÓINK JELENTKEZÉSÉT!

KELLEMES NYÁRI SZÜNETET, JÓ EGÉSZSÉGET KÍVÁNUNK!

◆ **Az újságot szerkesztette:** Szabó Tünde Júlia intézményvezető-helyettes ◆
◆ **Elérhetőségünk:** Vikár Sándor Zeneiskola-Alapfokú Művészeti Iskola ◆ 4400 Nyíregyháza, Kürt u. 5-11. ◆
◆ **Telefon:** 06-42/504-345 ◆ **E-mail:** helyettesi@vikarzeneiskola.hu, info@vikarzeneiskola.hu ◆
◆ **Honlap:** http://www.vikarzeneiskola.hu ◆ **Facebook:** http://www.facebook.com/vikarzeneiskola ◆
◆ **Készült**: Örökségünk Könyvkiadó Kft-ben, 2021 májusában ◆
◆ Valamennyi közzétett fotó (amennyiben a forrásmegjelölés nem az internet) az intézményünk közösségi oldalán/honlapján is látható, melyek megjelentetése a képeken szereplők hozzájárulásával történt. *Címlap fotó: Pinterest.* ◆